

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U PULI – POLA
Pula-Pola, Rovinjska 2a

Broj: KO-DO-66/2021-35
Pula-Pola, 23. rujna 2025.
SĐ/SĐ

OPĆINSKOM SUDU U PULI – POLA

Na posl. broj: K-267/2023

Protiv Presude Općinskog suda u Puli - Pola poslovni broj K-267/23 od 12. ožujka 2025., u postupku protiv okrivljenice Mande Vila, zbog kaznenog djela protiv opće sigurnosti – dovođenjem u opasnost života i imovine iz članka 215 stavak 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11. i 144/12., dalje KZ/11) podnosimo

Ž A L B U

- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 470. stavka 2. i 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" br. 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - službeni pročišćeni tekst, 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 126/19., 80/22., 36/24., 72/25.; dalje: ZKP/08.).

Pobijanom presudom Općinski sud u Puli – Pola (u daljnjem tekstu: Sud), oslobodio je optužbe Mandu Vila da je počinila kazneno djelo dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom iz članka 215. stavak 1. KZ/11, a sve stoga što Sud smatra da nije dokazano da je okrivljena stavila spornu stvar, tetrapak i vodu, u dimnjak kojima ga je blokirala te da se do vertikale tog dimnjaka može doći isključivo iz stana okrivljene.

Državno odvjetništvo presudu pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 470. stavka 2. i 3. ZKP/08.

Iz obrazloženja predmetne presude proizlazi kako je Sud temeljio svoju odluku na obrani okrivljenice, a u kojoj ista navodi da nije stavila sporni predmet u vertikalni dimnjak te da u dimnjak nije ulijevala vodu kao i da se do sporne vertikale može doći na više načina, te na iskazu i priloženoj snimci Irene Vila, kćerke okrivljenice koja tvrdi da se može bez problema prolaskom iz stubišta zgrade pristupiti tavanskim prostorijama zgrade, a potom i do prostorije u kojoj se nalaze vertikalni dimnjaci koje vode u sve stanove.

Smatramo kako je Sud u obrazloženju ispravno zaključio kako postoje dva sporna pitanja, a to je li se do sporne vertikale dimnjaka može doći samo putem stana u kojem živi okrivljena i je li upravo okrivljena stavila sporni predmet (tetrapak vina) u dimnjak i tako ga zatvorila te u vertikalni dimnjak ulijevala vodu.

Sud na prvo pitanje u obrazloženju pobijane presude daje odgovor u kojem kao moguće putove pristupa vertikali dimnjaka Sud navodi pristup preko krova i to na način da se izađe na krov putem krovnog prozora, zatim putem podruma zgrade odakle je vertikala i očišćena te, kao treći put, provlačenjem preko cijelog tavanskog prostora zgrade iznad trećeg kata gdje se nalaze plafoni stana. Sud navodi da se ne može sa sigurnošću tvrditi da je upravo u stanu okrivljene počinjena radnja stavljanja aluminijske folije u dimnjak, odnosno da je tu radnju mogla počiniti jedino okrivljena jer se nije jedino iz njenog stana moglo pristupiti dimnjaku. Pri donošenju takvog zaključka Sud selektivno uzima dio iskaza svjedoka Denisa Alića koji navodi da postoje, iako otežani, alternativni pristupi predmetnoj vertikali dimnjaka, te navedeno prvenstveno utvrđuje dostavljenom snimkom koju je sačinila Irena Vila, kćerka okrivljene, a u kojoj ona navodno pristupa alternativnim putem do predmetne vertikale dimnjaka.

Sud u obrazloženju navodi kako, iako ovlašteni tužitelj u svom očitovanju na navedenu snimku tvrdi da iz snimke nije vidljivo vrijeme kada je nastala, da se iz snimke ne može utvrditi kakve su promjene nastale na građevini od 2013. pa do danas, odnosno da se ne može tvrditi da je takva mogućnost prolaska iz stubišta zgrade u potkrovlje, a time i do prostorije u kojoj se nalazi predmetna vertikala dimnjaka postojala u vrijeme inkriminacije, takvu činjenicu je ovlašteni tužitelj morao dokazati, a što do kraja postupka nije učinio. Dodatno sud cijeni da je nejasno zašto tužitelj ustraje na provođenju očevida na licu mjesta, koji dokazni prijedlog je i odbijen upravo zbog vremena koje je proteklo od inkriminirajućeg događaja, a koje vrijeme je zasigurno utjecalo na stanje lica mjesta.

Smatramo kako je Sud prilikom ocjena ostalih navoda iz našega očitovanja na snimku u potpunosti nekritički prihvatio navode obrane, a koja je uostalom režirala i snimila predmetnu snimku. Naime, u istom očitovanju navodimo da kada bi se prihvatila ovakva snimka i da je stanje nepromijenjeno u odnosu na 2013., i iz predmetne snimke se vidi koliko je potrebno napora i truda, provlačenja, a osobito opreza gdje će se sve stati i osloniti o pod na tavanskim prostorijama zbog očito nestabilnog i lošeg poda te penjanja i spuštanja da bi se na takav način ušlo u stan okrivljene. Sve ovo je dovoljno problematično i teško i bez da neka osoba sa sobom uz to nosi i vuče kartonski ili aluminijski tetrapak te litre i litre vode koje će ugurati i uliti u dimnjak. Nadalje, iz snimke

proizlazi da se u stan okrivljene ulazi sa tavanских prostorija ali kroz druga, stražnja, vrata stana. Nelogično je i malo vjerojatno, osobito ako stanari toga stana znaju da im se u stan može ući na taj način, a očito znaju, da ta vrata ne zaključavaju odnosno ne drže pod nadzorom. Ovo tim više što izgleda da se taj dio zgrade i ne održava i da postoji mogućnost da tuda u stan uđu razne životinje. Također, da bi osoba uopće preko tavanских prostorija ušla u stan okrivljene potrebno je prvo usred javno dostupnog stepeništa postaviti ljestve kako bi se uopće moglo pristupiti otvoru na stropu i otvoriti ga. Nakon toga, kada se osoba popne i uđe u tavanске prostorije kroz tako napravljeni otvor, te ljestve bi bilo potrebno maknuti a što iz snimke proizlazi da nije moguće jer se one nemaju kako i kuda povući ili podići te sakriti u tavanским prostorijama. Ovo znači da bi bilo koji od stanara mogao vidjeti ljestve na hodniku i tako znati da se netko popeo u tavanске prostorije. Također, snimka pokazuje i jednu drugu stvar, a to je da je jedino dostupno mjesto koje je pogodno za stavljanje aluminijske folije, odnosno tetrapaka i ulijevanje vode u dimnjak upravo stan okrivljene. Iz snimke ne proizlazi da bi postojalo neko drugo mjesto na kojemu bi se moglo počiniti djelo osim u stanu okrivljene. Na kraju, ističe se da ukoliko se uzmu u obzir iskazi do sada u postupku saslušanih svjedoka, a osobito vrijeme kada je uočeno da dimnjak ne vuče dim, radnje oštećenika kao i dimnjačara i policije koji su kucali na vrata okrivljene koja ih nije otvarala, ne proizlazi da je uopće postojala mogućnost takve radnje od strane neke treće osobe. Osobito zato jer nitko od svjedoka nije iskazivao da bi uočio ljestve ili da bi netko se penjao preko tavanских prostorija u stan okrivljene a osobito ne na ovakav način kako se to vidi na dostavljenoj snimci.

Stoga Sud je potpuno pogrešno utvrdio činjenično stanje koje proizlazi iz predmetne snimke, jer ista samo dodatno potvrđuje da je jedino i isključivo okrivljena mogla počiniti djelo kako se teret jer je samo ona imala pristup vertikali dimnjaka kako bi ga začepila upravo na mjestu na kojem je to začepljenje utvrđeno.

Također, smatramo da je Sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje kada nije uvažio uputu Županijskog suda u Zagrebu iz drugostupanjske odluke poslovnog broja KŽ-66/21 od 8. veljače 2021. prema kojoj u ovom predmetu nužno provesti uviđaj na licu mjesta kako bi se utvrdile sve relevantne okolnosti vezane za inkriminirani događaj, a sve iz razloga što u bitnome zaključuje da iz videosnimke koju je obrana dostavila u spis jasno proizlaze upravo one odlučne okolnosti koje je Sud trebao utvrditi uviđajem.

U vezi ostala dva alternativna načina pristupa vertikali dimnjaka ulazimo u sferu nečega što je možda samo teoretski moguće. Sama činjenica da se spornoj vertikali teoretski može pristupiti na više načina, ne znači i automatski da je to stvarno i moguće i izvedivo, već je potrebno isto sagledati u kontekstu objektivno mogućih pristupa.

Naime, u pogledu pristupa spornoj vertikali preko prozorskog krova i putem krova, svjedok Denisa Anića jasno navodi da predmetnog dana nije mogao ići na krov jer je sve bilo zaleđeno. Denis Anić koji je po zanimanju dimnjačar i bavi se tim poslom, kako sam navodi, dvadeset godina, te svakako ima znanja i iskustva te svakodnevno se penje po krovovima, u mjesecu ožujku nije se usudio penjati na krov izlazeći preko krovnog prozora upravo zato jer je sve zaleđeno. Svjedok je ovo jasno rekao te je napomenuo da se radi o Gospiću u zimi kada ima snijega i leda a događaj se desio u ožujku. Svjedok je, osim

toga, jasno rekao i da se radi o dimnjaku koji je na krovu viši i od njega i da se on bez nekakve „korpe“ ne može popeti na vrh dimnjaka i čistiti ga.

Nadalje, krajnje je nelogično, kada bi i prihvatili da postoji mogućnost određenog prokišnjavanja krova, da bi se za vrijeme hladne zime, u dimnjaku i zgradi u kojem se konstantno grije i korsiti dimnjak, skupila prokišnjavanjem takva količina vode koja ne bi isparila uslijed visokih temperatura u dimnjaku. Naime, da bi se dogodilo isparavanje kao u inkriminiranom događaju, bila je potrebna da u dimnjak uđe u kratkom roku velika količina vode, dakle, upravo ubacivanjem vode od strane okrivljenice, a kako se ista u optužnici tereti.

Sud, dakle, zaključke dostupnim putovima pristupa vertikali dimnjaka donosi na temelju snimke koju je u spis predmeta dostavila obrana, pa tako donosi i određene zaključke o realno mogućim alternativnim pristupima, koji bi se argumentirano mogli donositi isključivo očevitom na licu mjesta, na što i dva puta ukazuje drugostupanjski sud u ukidbenim rješidbama.

Suštinski sud propušta vrednovati stvarno moguće i realno dostupne pristupe vertikali dimnjaka u inkriminiranom razdoblju, pa tako propušta cijeniti je li uopće životno i uvjerljivo da bi bilo koja osoba, stanar u toj zgradi ili neka treća osoba, koristila otvor iz hodnika prema potkrovlju uspinjući se ljestvama pri čemu bi morala nositi i veliku količinu vode i aluminijsku foliju, te potom manevrirati po uskom i nesigurnom prostoru potkrovlja do vertikale dimnjaka, a da njeno kretanje ostane tajno i nezamijećeno od drugih stanara. Pored navedenog, svjedok Denis Anić jasno iskazuje da je u tom tavanom dijelu zgrade opasno, da postoji opasnost da se kroz strop padne u nečiji stan, da tamo nije fiksni betonski pokrov, već da su stanovi na drugom katu od krova izdvojeni nekakvom mješavinom pijeska, trske, zemlje ili nečeg sličnog, te da se on nije usudio hodati po tavanu.

Dodatno, sud opet uzima kao činjenično relevantno da je toga dana svjedok Denis Anić u stanu okrivljenice primijetio mrlje vode oko otvora za dimnjak u tavanom prostoru, ali i vodu (mrlje od vode) i po zidovima stana, pa da nije jasno zašto bi okrivljena toga dana lijevala vodu i u dimnjak svoga stana (koji njoj služi za grijanje) i po svojim zidovima. Sud, pritom, propušta vrednovati i dio iskaza tog istog svjedoka u kojem jasno razlučuje mrlje od kondenzacije od količine vode koja se iz dimnjaka izlila. Međutim, navedeno, čak i kad bi bilo relevantno, i dalje ne negira činjenicu da je u dimnjaku inkriminirane zgode zatečena veća količina vode, koja je iz dimnjaka i istekla, da tolika količina vode govori u prilog činjenici da je ista ulivena u kratkom vremenu prije začepljenja dimnjaka, kao i da negira mogućnost da bi se u konkretnom slučaju radilo o kišnici ili otopljenom snijegu.

Nadalje, drugo pitanje koje Sud postavlja u obrazloženju je da li je upravo okrivljena bila ta koja je gurala tetrapak u vertikalu dimnjaka i potom ulijevala vodu u dimnjak. Sud u obrazloženju predmetne presude navodi kako se iz okolnosti što okrivljena na dan inkriminacije nije htjela otvoriti vrata dimnjačaru, pri čemu je tvrdila da ne želi otvoriti vrata nikome jer ima strah da je netko ne pokrade (iskaz svjedoka Denisa Anića), odnosno da ona te iste večeri (radi se o osobi rođenoj 1935.) nije čula kucanje i udaranje vratima od strane dimnjačara, pa čak i od djelatnika policije koji su došli do stana, ne može izvoditi

zaključak da upravo te okolnosti nedvojbeno potvrđuju da je upravo okrivljena, i to upravo iz njenog stana, u dimnjak gurala aluminijsku foliju u koju se pakira vino od 3 litre i da je potom ulijevala vodu u dimnjak, iako je bila svjesna da time ugrožava sigurnost svih stanara koji žive u zgradi. Nadalje, Sud u obrazloženju pobijane presude dodatno minorizira iskaz svjedoka Denisa Anića kada on navodi da je u stanu okrivljenice vidio vlagu te kada navodi da su mrlje vlage i vode normalne jer da dimnjak „diše“ i da se zato kondenzira vlaga. Sud ovaj iskaz indirektno uzima kao objašnjenje zašto je kod okrivljenice uočena vlaga i drži se tog dijela iskaza zanemarujući sve ostalo što svjedok iskazuje. Sud ne navodi ostatak iskaza ovog svjedoka a niti mu pridaje pozornost kada taj svjedok navodi da je jedno kada se kondenzacija nakuplja a da je nešto sasvim drugo kada voda curi niz dimnjak i da to curenje ne može biti od kondenzacije. Svjedok ističe da nikada nije čuo da bi se u toj zgradi bilo tko žalio na prodor vode kroz dimnjak ili prokišnjavanje dimnjaka. Svjedok dodatno otklanja mogućnost da je voda u dimnjaku došla od snijega ili kondenzacije kada navodi da se nešto moralo ulijevati u dimnjak da bi bilo toliko vode. Ukoliko se ovaj dio iskaza dodatno poveže sa nastavkom iskaza svjedoka u kojem on navodi da kada su konačno pušteni u stan okrivljenice da su onda zatekli da je u stanu pored dimnjaka bilo sve mokro, a da je u drugim situacijama kada ih je okrivljenica puštala u stan sve bilo suho, sasvim jasno se upućuje na to da je okrivljenica ta koja je ulijevala vodu u dimnjak.

Mišljenja smo da je nelogično i pogrešno što Sud tako ignorira iskaz svjedoka Denisa Anića, profesionalnog dimnjačara koji održava dimnjake već 20 godina i koji je upoznat sa zgradom i dimnjacima u zgradi u kojoj stanuje okrivljena i više se u svojoj pobijanoj presudi indirektno oslanja na obranu okrivljenika i navode njene kćeri, Irene Vila, koja po vlastitom iskazu ne stanuje u toj zgradi a niti u Gospiću od 1998. te nema nikakvih neposrednih saznanja o događaju a niti njene navode potvrđuju ostali svjedoci. Naime, Sud u svjedoku Denisu Aniću ima stručnog svjedoka, gotovo pa vještaka, jer je ovaj svjedok upoznat sa dimnjacima i kako oni funkcioniraju i održava dimnjake u spornoj zgradi te umjesto da se usredotoči na navode tog objektivnog i neutralnog svjedoka, Sud se upušta u djelomične analize njegovog iskaza i kombinacije dijela njegovog iskaza sa obranom okrivljene. Sud, pored svega navedenoga, zanemaruje i još jedan bitan element a to je ponašanje okrivljenice u ranijim slučajevima ali i u slučaju koji je predmet ovog postupka. Iz iskaza svjedoka, ne samo Denisa Anića nego i Josipa Krmpotića i Zvonka Kovačića proizlazi da je sa okrivljenom bilo uvijek problema oko čišćenja dimnjaka i da ranije nije puštala dimnjačara u kuću te mu je čak i prijetila, vikala i derala se na njega i, općenito, bila vrlo neugodna prema njemu te mu prijetila i solnom kiselinom. Iz same obrane okrivljene proizlazi da je je ona bila revoltirana jer je tražila da joj se odgovori gdje su završila sredstva za koje je navodila da su namijenjena sanaciji krovišta i zgrade kao i da ona smatra da se dimnjak Zvonka Kovačića može čistiti bez da se ulazi u njen stan. Ovo upućuje na ponašanje i odnos okrivljene prema cijeloj situaciji dok sa druge strane ponašanje okrivljene za vrijeme događaja, kada nikome, pa ni policiji koja je kucala na vrata, nije htjela otvoriti. Nelogično je i neživotno da okrivljena od oko 13:30 sati, kada je počeo kucati na vrata Denis Anić, pa sve do predvečer, kako navodi Josip Krmpotić, nije čula nikakvo kucanje i udaranje po vratima, niti dimnjačara niti policije jer, kako navodi njena kćer, ona ne čuje dobro. Uostalom problem sluha, kako proizlazi iz zapisnika sa ročišta, nije bio problem na raspravi.

Smatramo da iz provedenog postupka i izvedenih dokaza postoji čvrsti, jasni i logični krug indicija i da je nedvojbeno utvrđeno da se kao jedino mjesto ubacivanja tetrapaka u dimnjak, obzirom na mjesto gdje je tetrapak bio i gdje se nalazila voda, može odrediti samo stan okrivljenice, jasno se može utvrditi i da je okrivljenica ta koja se duže vrijeme protivila korištenju njenog stana kao mjesta za čišćenje dimnjaka i onemogućavala čišćenje te da je upravo u stanu okrivljenice spornog dana oko dimnjaka bilo vode dok se nitko drugi nikada nije žalio na curenje iz dimnjaka, pa čak ni njegov korisnik.

Nasuprot tome, iz tako provedenog postupka i izvedenih dokaza proizlazi da su činjenična utvrđenja Suda pogrešna jer se temeljem raznih nelogičnih pretpostavki navodi da su postojali drugi pristupi otvorima dimnjaku iako su takvi otvori vodeći računa o svim konkretnim okolnostima bili nedostupni ili nepristupačni bez da netko ne bi uočio da su korišteni, kao i da se ne može tvrditi da je okrivljena ulijevala vodu u dimnjak nego se voda u dimnjaku možda nakupila kondenzacijom.

Slijedom svega navedenog, Sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, nije u potpunosti analizirao izvedene i pročitane dokaze, te je trebao okrivljenicu proglasiti krivom za počinjenje kaznenog djela koje joj se stavlja na teret.

Stoga, držeći ovu žalbu opravdanom i na zakonu zasnovanom

predlažemo

da Sud drugog stupnja ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

OPĆINSKA DRŽAVNA ODVJETNICA

Slavica Đokić

Dokument je elektronički potpisan:

Slavica Đokić

Vrijeme potpisivanja:

23-09-2025

23:45:27

DN:

C=HR

O=OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U PULJ - POLA

2.5.4.97=#0C1156415448522D3736303430333038303632

OU=Signature

S=Đokić

G=Slavica

CN=Slavica Đokić

